

— Καλ' ἡμέρα! καλ' ἡμέρα! — ἔκραζεν ἡ νεάνις πορεύο-
μένη εἰς τὴν κλίμακα πρὸς συνάντησιν καὶ πλησιάσασα ἐγο-
νυπέτησε πρὸ αὐτοῦ· ἐκβαλοῦσα δὲ ρινόμακτρον τῷ ἐκράτησε
διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν ἄνωθεν τοῦ σφυροῦ τὸν πόδα, καὶ
ἤρχιζε νὰ τῷ ἐκκονίζῃ τὸ ὑπόδημα, ψιθυρίζουσα· — Περίμενε
περίμενε, μίαν στιγμὴν, μικρὰν ὑπομονήν· ἀκόμη ὀλίγον, ἰδού,
οὕτω τώρα μάλιστα....

— Καρμέλα! — ἔκραζεν ὁ ἀξιωματικὸς, καὶ ἀποσπᾶσας
τὸν πόδα τοῦ ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῆς χειρὸς, ἀπεμακρύνθη συγ-
κεχυμένος σχεδὸν τρέχων.

(ἀκολουθεῖ)

Δ. Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΜΕΤΑΞΗ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΩΝ

'Εκείνη — Ἀχ! εἰπέ μου, μὲ ἀγαπᾷς;

'Εκεῖνος — Καὶ ἀμφιβάλλεις;

'Εκείνη — Ὡ δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ θέλω νὰ ἀκούσω ἀπὸ
τοῦ στόματός σου μίαν διαβεβαίωσιν. Ὅρκισον εἰς ὅτι ἔχεις
πολυτιμώτερον εἰς τὸν κόσμον, ἢνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἡμπορεῖς
νὰ ζήτησιν....

'Εκεῖνος — Λοιπὸν σοῦ ὀρκίζομαι εἰς τὸν μισθόν μου.

'Εκείνη — Ὡ ποῖα χαρὰ δι' ἐμὲ νὰ ἤμῃ ἡ ἐμπιστος
φίλη σου εἰς ὅλας σου τὰς στενοχωρίας, εἰς ὅλας σου τὰς
λύπας!

'Εκεῖνος — Ἀλλ' ἀγαπητή μου, εὐτυχῶς δὲν ἔχω οὔτε
στενοχωρίας οὔτε λύπας.

'Εκείνη — Ναί, ἀλλ' ὅταν νυμφευθῶμεν;

ΑΡΧΑΙΟΙ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

Ἡ ὑπανδρὸς γυνὴ ὁμοιάζει μὲ ἐπιστολὴν φθίσασαν εἰς
τὸν προορισμόν της.

Ἡ κόρη μὲ ἐπιστολὴν μὴ σταλεῖσαν ἔτι.

Καὶ τὸ γεροντοκόριτσον μὲ ἐπιστολὴν λησμονηθεῖσαν ἐν
τῷ τοχυδρομείῳ (poste restante).

Ὁδηγὸς σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας λαβὼν γενναῖον
φιλοδῶρημα παρὰ τινος ταξειδιώτου χωρικοῦ, αἰσίως ἐπι-
στρέψαντος εἰς τὸ χωρίον του, καὶ ἐκφράζων ἐπὶ τούτῳ τὰς
εὐχαριστίας του πρὸς τὸν χωρικὸν τῷ λέγει.

— Εὐχαριστῶ, Κύριε! Καὶ ἐπειδὴ εἴσθε τόσο γενναῖος,
θὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλὴν ἢ ὅποῖα ἐλπίζω νὰ σὰς εἶνε
ὠφέλιμος. Μὴ ταξειδεύεται ποτέμῃ τὴν τελευταίαν ἀμα-
ξαν τοῦ σιδηροδρόμου διότι ἐκείνη πρώτη ὑποφέρει ἐν πε-
ριπτώσει κινδύνου.

— Ἡ τελευταία ἀμαξα!.... μὰ τότε τί διάβολο θέ-
λουν καὶ τὴν βάζουν;

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Γλυκεῖα μητέρα τοῦ θεοῦ, τὸ φῶς σου
Χύνει κρυφὴ 'ς τὸ στήθος μου χαρά,
Βουβὸς θωρῶ τὸ οὐράνιο πρόσωπό σου
Κι' εὐθὺς λαβδαίνει ἡ σκέψι μου φτερά

Ἀχ! νὰ μπορούσα νὰ πωθῶ δικὸς σου
Μίαν ὥρα μοναχὰ καὶ μιὰ φορά,
Τὰ γίνετα πιστὰ νὰ κλίνω ἐμπρὸς σου
Κι' ἔτσι νὰ πῶ μὲ χεῖλῃ καθαρὰ

Απόστασα 'ς τὸ ἔρμο μονοπάτι
Εἶν' ἡ ζωὴ μαρτύριο ἀληθινὸ
Κι' ἡ ἀδικία, μοῦ θάμπωτε τὸ μάτι,

Μέρα καὶ νύχτα κλαίω, καὶ πονῶ
«Ὡ! δός μου λέγω γῆς, στερνὸ κρεβάτι
Καὶ ὄνειρο γλυκὸ τὸν οὐρανόν»

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ

(Ἀλληγορία)

Τῇ δεσποινίδι Δ. Σ.

Σὲ ρημοκλήσι σκοτεινὸ, παντοῦ χορταριασμένο,
Χωρὶς καμπάνῃ καὶ σταυρὸ καὶ μισογκρεμισμένο,
Ποῦ μὴ φορὰ κη' ὁ οὐρανὸς τῷ κε κρυφὸ καμάρι
Γιὰ τὴν πολλὴν του τὴ στολὴ καὶ τὴν περίσσεια χάρη.
Ἐξοῦσε ἕνας καλόγερος, κρυφὴ θεοῦ ἀχτίδα,
Καρδιά, σὰν λούλουδο χλωμὸ, χωρὶς δροσιὰ καὶ ἐλπίδα.....

Παντοῦ σκοτάδι ἐφεγγε, φῶς, σὰν βραδεῖα τοῦ Ἀδῆ...
Καντῆλι δὲν ἀνάδινε... Τοῦχε σωθῇ τὸ λάδι.
Καὶ μόνο τᾶττερ ποῦ καὶ ποῦ, περνῶντας τῆς σανίδας,
Ἐφώτιζαν τὸν γέροντα μὲ θαμπεραῖς ἀχτίδες.
Κι' ἐκεῖνος, ἔρημος, βουβός, μὲ τῆς ἀράχνης μόνον
Καθότανε καὶ ἐλόγιζε κάθε στιγμὴ, γιὰ χρόνον....

Μονάχος μεσ' 'ς τὴν ἐρημιὰ, σὰν πλάκωτε τὸ βράδυ,
Χωρὶς ἀνθρώπου συντροφιά καὶ γύρω του σκοτάδι,
Σὲ κουτλα βάζει ξύλινη νεράκι γιὰ προσφάι,
Καὶ μία σφῆν' ἀπὸ ψωμί κατάξερε 'ς τὸ πλάι,
Καὶ 'ς τοῦ κελλιοῦ τὸ πέτρινο κατώφλι καθισμένος,
Λέγει δὴ λόγιχ μέσα του ὁ γέρος δακρυτμένος.